

Bratři a sestry, žasneme, čeho všeho jsme na stránkách Skutků apoštolských svědky. Podivuhodně v té době působí Boží Duch. Jak bychom si přáli u něčeho takového být, zakusit některý z těch Božích divů na vlastní oči i na vlastní kůži.... Vidět to. Vidět jak se s rachotem otevírá vězeňská brána. Vidět to i právě proto, že jsou mnohé brány různých lágrů, v nichž živoří lidé - dodnes zavřeny... Už si možná na straně druhé málo připouštíme to, jak náročná a zlá doba to tehdy byla, zvláště pro mladou křesťanskou církev. V jakých podmínkách a protivenstvích si evangelium razilo cestu tehdejším světem.

Náš dnešní příběh by mohl být dramatem o několika dějstvích.... Opona jde nahoru.

Dějství první: Král Herodes rozpoutal pronásledování církve. Možná v omezeném čase a prostoru, ale každopádně krutě. Mečem dal popravit Jakuba, bratra Jana. Tímto a ničím jiným začíná celá kapitola, ve které se děje tolik Božích mocných činů. Jakub Zebedeův padá mrtev pod ostřím meče tohoto vládce, patrně vnuka někdejšího vraha bezbranných betlémských dětí. Zachvějeme se hrůzou – ale neslyšíme žádné vysvětlení, žádný komentář, žádnou odpověď na naše případné: „proč ...“ Po Jakobovi je na řadě Petr. Herodes se chce zavděčit všem, kteří Jakobovu smrt vítali a Petra uvězní. Takto si chce získávat body. Ještě počkáme, až přejdou velikonoce – a pak se rozjede soudní mašinerie na plné obrátky. A Petr může dopadnout stejně jako Jakub.

A pak přijde dějství druhé. Slavná scéna z vězení. Petr je spoután dvěma řetězy a strážěn po zuby ozbrojenými strážci. Z takového sevření neunikne ani myš. Pozoruhodné je na tom to, že navzdory tomu prostředí Petr tvrdě spí. No řekněte, usnuli byste? Já těžko. Ale Petr ano, a pokud by tehdy existoval Neurolog, pak by ho nejspíš nepotřeboval...

Spící Petr v kobce nám možná připomene samotného Ježíše spícího v lodičce uprostřed bouře. A jak výmluvné je už jenom svědectví žalmisty: „V pokoji usínám, v pokoji spím; vždyť ty Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet...“ V bezpečí je mu dáno žalmistovi bydlet ... a přitom nepřátelé nedaleko. Tohle je dar skutečného Božího pokoje.

Anděl, který Petra přichází těsně před dnem veřejného soudu zázračně vysvobodit, jej musí doslova zburcovat ze spánku, tak jako se budí malé děcko. Musí ho dokonce udeřit do boku, nestačí jenom slovo: Rychle vstaň. A z Petrových rukou padají řetězy, obouvá se, bere si plášť a následuje anděla. Míjí strážce a brána jeruzalémského Alcatrazu se otevírá ... Chvíli je ještě Petr stále jako ve snu, není si jist, co je skutečnost a co zdání. Teprve když prochází městskou ulicí, pochopí, že se stal div a zázrak a že je volný.

Proč jeden z apoštolů umírá mučednickou smrtí a druhý je vytržen z Herodových spárů takřka na poslední chvíli ? Tak se ptáme my dnes. Ale starověk si takovéto otázky tolik nekladl. Měl blíže k tomu, aby nade všemi ději, jakkoli třeba trpkými, dovedl spatřovat Boží vedení a jeho blízkost. Zkusme to přijmout i my. Nade všemi ději i té naší současnosti, se vši krásou i bolestí, se vším dobrem i zlem – se klene Boží láska a milosrdenství.

Příběh ale ještě nekončí. Je zde dějství třetí. Vyprávění Skutků apoštolských pokračuje líčením toho, co se po Petrově vysvobození ze žaláře dělo dál. Kdybychom zažili něco podobného dnes, kam by hned poté vedly naše kroky? Jistě k těm, s nimiž nám bude dobře a s nimiž nás pojí stejné hodnoty, stejná víra. Petr jde do domu Marie, matky Jana Marka. V jejím domě se modlí Kristova církev, mimo jiné právě za Petra. Vypadá to, že je stále noc – ale církev má tady ke spánku daleko a bdí na modlitbách. Možná bychom to snadno přehlédli, ale děje se zde vlastně pravý opak toho, co se dělo v Petrově cele:

Za A: Petr v base tvrdě spal i uprostřed bachařů. V tomto domě lidé nespí ani v noci, ale bdí a modlí se. Za B: Před Petrem se sama otevře přísně střežená brána, ale dům Marie, kde je aktuálně mnoho vytrvalých modlitebníků, zůstává zprvu zavřený. Petr tluče, ale nikdo neotevírá. Je to i tím, že služka Rodé, česky by tomu odpovídalo jméno Růženka – jakmile uslyší Petrův hlas – samou radostí zpanikaří, asi proto, že v této chvíli ještě nerozumí a nechápe. A nechápe to ani modlíci se skupinka Petrových bratří a sester. Růženko, ty jsi se zbláznila, přeskočilo ti? Slyšela – li jsi Petrův hlas, pak to není on, ale jeho Duch, nebo strážný anděl, či co. Dá to Petrovi ještě práci, než se dobouchá a dveře se konečně otevřou...

Lidé se vytrvale za Petra modlí, ale když je modlitba vyslyšena, tak zprvu stejně nevěří. Ale přece jen je to jiná nevěra, než jak ji většinou chápeme. Jako cosi negativního. Tohle je prvotní šok, kdy se člověku zatočí hlava a potřebuje dobrou zprávu nějak zpracovat. A nejspíš tomu sami rozumíme. Možná jsme to sami zažili. Za něco nebo někoho se modlíme, a když je modlitba vyslyšena, zdráháme se tomu uvěřit.... A tak tedy - když Bůh silný a mocný vyslyší, a my to vnímáme a pocítujeme, tak to člověče, přijmi. Je to velká věc, je to Boží milost.

Lidé v Mariině domě užasli, když spatřili Petra živého, zdravého i dobře vyspaného. Celé společenství ovládne radost. Jo, a povězte to Jakobovi. Pochopitelně jinému, nežli byl ten Zebedeův. Jde o Jakuba, bratra Páně, sloupa mladé jeruzalémské církve. Povězte mu to. Jeden Jakub už je u Pána, další je zde, aby církev posiloval a vedl ji ke svědectví. Ano, jedni bratři a sestry odcházejí, jiné si Bůh ke své službě povolává. A každý ho jinak oslaví. Tehdy, i dnes. A slovo Páně se šířit nepřestalo tehdy - a nepřestane ani dnes.

No a konečně dějství čtvrté. Herodovi se začíná vše vymykat z rukou. Popraví strážce, je samý konflikt, ve chvatu ujíždí do Cesareje. Bojí se. Zlo, které udeřilo na církev, je potrestáno. Herodes umírá rozežrán červy. A sice za to, že si přivlastňoval božskou poctu. Není to trest pouze za Jakuba. Ano, máme i tohle vědět. Ale ne proto, abychom si mnuli ruce a volali: „Dobře mu tak“, ale abychom si uvědomili, jak Pán Bůh dovede měnit náš lidský úděl. Jak si někdy myslíme, že tu budeme na věky a všechno je nám dovoleno. A Pán Bůh nám kříží naše nabubřelé plány. Petr málem skončil na popravišti, ale nakonec ho čeká ještě dlouhý život, na rozdíl od jeho pronásledovatele. Pánu Bohu se nikdo posmívat nebude. Tím si máme být jisti. On sám má tento svět i naše životy pevně v rukou. Až do dne, kdy opona spadne a čas náš i všeho světa se naplní. Amen.

Modlitba: *Pane Bože, kdyby vše na světě záleželo jenom na nás, pak bychom po sobě nechávali jenom zavřené dveře a poničené lidské životy. Ale pokud se do dění vložíš ty se svým Duchem, pak se dějí velké věci - zavřené dveře i zavřená srdce se otevírají. A z lidí sevřenými otroctvím se stávají tví svobodní svědkové. Prosíme tě, veď i dnes svůj lid tak, aby tvé jméno bylo oslaveno a zvěst o tvém Synu a o svobodě zněla do všech končin země. Amen.*